

си ще пѣе и писка. Азъ ще ви опжтвамъ. Ще слушате мене. Но за това трѣбва дълго упражнене. Да не губимъ време! Всѣки своята пѣсенъ добре да научи. И въ дѣлото славно ние ще сполучимъ!

Вечеръта се върна баба Цоцолана. Презъ туй време вече моята дружина на радио стана. Съгледа тржбата. И радостъ ѝ бликна веднага въ душата. Докато я видя, тя събра махлата. Забавата почна. Винтоветъ бутнахъ и викнахъ високо: „Най-напредъ ще чуйте пѣвецъ Данчине-ло. Въ Италия пѣе“. — И Данчо започна низко и дебело. — „Неясно е, — рекохъ, — но ще се оправи. Времето е лошо, та затуй тѣй прави“. — Данчо позасили и после прекжсна. Побутнахъ пакъ винта: — „Тоя пѣвецъ свършва. Хванали сме края. Сега ще подиря френската столца. Тамъ пѣе Ганини, прочута

пѣвица!“ — И Гана захвана, подъ масата сврѣна. Тя викна високо. Разлѣ гласъ широко. На всички хареса.

Тѣй вървѣше гладко. Ала Дебеланко изведнѣжъ залая. Подъ масата сврѣ се и съвсемъ безъ време ускори той края.

Викъ и смѣхъ настана.

Почнахме отново. Изкарахме

всичко, що бѣше готово. Радиото живо добра цена хвана. Махлата събрана доволна Остана. И не ни се кара баба Цоцолана. Поздравъ най-сърдеченъ, драги ми Смѣхурко!

Твой приятель вѣченъ:

Веселъ Патиланчо